

COMMUNIO

VÁNOCE

5/10

Starokatolická církev v ČR

Pastýřský list k vánočním svátkům 2010

... a sláva Páně se rozzářila kolem nich. (L 2,9b)

Milovaní sourozenci v Kristu, sestry a bratři, naplnil se čas a my opět smíme v tichém úžasu slavit tajemnou noc, v níž se zjevilo Boží milosrdenství zaslíbené lidstvu již po prvním hříchu a pádu z blaženosti ráje do pozemské bídy a všednosti – noc, kdy sláva Páně se rozzářila.

Stejně jako tehdy nad betlémskými pláněmi zní i dnes nad celým světem z úst Božích posluš první vánoční kázání v lidské historii: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všecken lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán...“ Ta zpráva je určena nám všem – i nepřipraveným a nejistým, Bohu i svým kořenům odcizeným, hluchým pro poselství Vánoc, které tolik potřebují slyšet, i když se to i sami sobě bojí přiznat.

Vánoce totiž znamenají, že On přišel. Že ze tmy udělal světlo, že temnou noc našeho odcizení, strachu a beznaděje proměňuje ve svatou vánoční noc, v níž září sláva Páně. Že díky jeho narození člověk sám sobě přestal být hádankou, že dostal smysl a nový život – božský život. Že nejsme přinuceni k bytí, že na světě nejsme jen proto, že se dva lidé někdy předtím dohodli a nebo možná i nedohodli, že máme smysl a cíl.

Zvěst vánoce je víc, než jen to, že se j narodilo dítě, nad kterým zářila hvězda a kterému zpívali andělé. Vánoce znamenají Boží vstup do našeho pokazeného a ohroženého světa. Vánoce – to je sláva Páně, záře, která najednou padne do našeho života.

Co je to sláva Páně? Biblické postavy padaly tváří k zemi a nemohly fyzicky unést Boží

přítomnost. Uneseme ji my? Co to s námi udělá?

Vedle našich životů zvyklých žít ve světě, kde pro věrnost a milost jakoby nebylo místo, kde jsou tak bezbranné a zranitelné, se najednou objevuje život, ve kterém se tyto hodnoty uskutečňují a dějí. A je to život ve stejných podmínkách, jaké máme my – život bez zvláštních privilegií, život do kterého zasahují nařízení pochybných světských autorit, život, který je možný vyhnat za dveře betlémských nocleháren, život, kterého se bolestně týká i naše bolest a smrtelnost. Vedle Božího Dítěte, které se kvůli nám narodilo ve špině a bezútěšnosti betlémské stáje, i naše ochota přizpůsobovat se praktikám světa, v němž chybí Bůh, ztrácí svou samozřejmost a odhaluje jen nedostatek naší důvěry v Něho.

Ježíšovým narozením se nevrací jen šance biblického Adama, ale člověk se stává opravdu Božím dítětem. Nebe a země se spojují. Bůh sestoupil na zemi a člověk vystoupil k nebesům.

Koncilní otcové sedmého století učí, že v osobnosti Ježíše Krista poznáváme autentickou lidskou svobodu, svobodnou lidskou vůli a lidskou činnost svobodně spojenou s vůlí Boží. Proto je stvořený člověk povolán k proměně, díky níž bude schopen podílet se na osobním životě samotného Boha, aniž by se rozplynul v jeho božství.

Náš hlad po štěstí, naše touha po lásce, naše hledání jistoty není přece nic jiného než hlad po Bohu, touha po Bohu a hledání Boha,

Obsah

který stál na prahu naší lidské existence. Když přichází Bůh sám a spojuje naše lidství se svým božstvím, tehdy se naplňuje tušení, že přece jen musí existovat láska, která nezná hranice, že musí existovat vlast, v níž můžeme být navždy doma, že světlo konečně vyžene tmu, že sláva Páně už nikdy nepřestane zářit.

Myslím, že náš svět potřebuje slávu Páně víc než informace, globalizaci, ekonomické reformy a viagru, že potřebujeme to podivné světlo, aby s námi něco udělalo, aby nás uzdravilo, napřímilo. Abychom si jej od jeslí nesli ve tvářích a v srdcích pořád a nejen o Vánocích – tu zářící slávu Páně. Vítejme ji, radujme se z ní, vystavme jí své životy. Beznadějné není, když se v jejím světle ukážou i naše selhání a nedostatky; beznadějné je, když se vůči ní uzavřeme.

Nebojte se, sláva Páně je tady a nemizí Sláva Páně je víc než Vánoce a je silnější než náboženství a lidské zvyky. Máme šanci. Sláva Páně je tu i pro nás...

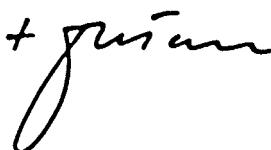
A v tom Dítěti se uskutečnilo rozhodnutí Tvůrce, to první rozhodnutí na startu vesmíru: v Kristu sjednotit všechno – nebe se zemí, člověka s Bohem. Už se to stalo a děje. Sláva Páně září, jen ještě tiše a neznatelně.

Přeji Vám všem, aby se sláva Páně rozzářila kolem Vás, abyste byli vnímaví pro její paprsky i ve tmě.

Přeji Vám, aby celý Váš život byl plný slávy Páně.

Požehnané Vánoce.

Váš bratr

Pastýřský list k vánočním svátkům 2010.....	2
Adventní zamyšlení.....	4
Vánoční čas je v každém z nás.....	5
Malá, ale odvážná církev v širém světě	6
Rozhovor s biskupem Dušanem ...	7
Pout' na Athos	10
Na návštěvě u japonských anglikánů	14
Otevřený dopis Řídícího výboru Ekumenické rady církví1	17
Biblický impulz	19
Přehled vánočních bohoslužeb .	20
Zprávy.....	23

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00

Vyšlo 20. 12. 2010

tel./fax 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada. Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Fotografie archiv redakce.

Adventní zamyšlení

Letos vstupuji do Adventu rychle a téměř nenadále. V předvečer první adventní neděle přemyslím, zda je to skutečně tak, že již dnes by mohl do setmělého podzimu proniknout první náznak úsvitu na adventním svícnu.

V posledním předadventním týdnu jsme u nás v muzeu otevřeli novou expozici a její součástí je také jakási kaple proznívající hlasy dávných kališnických předků. V jejím čele stojí deskový oltář, nově vytvořený podle vzácných dochovaných částí. Je tu také starobylá cínová křtitelnice, v níž mnoho generací našlo své znovuzrození pro Krista. A tak, třebaže to není pravá kaple, nebrání tomu, aby v srdci zazvonila prosba těchto dnů: Pane, přijď tvé království – adveniat regnum tuum, Domine.

Očekávání Adventu dnes jako před stovkami let vyhlíží vpřed a hledá naději, která vyrůstá z dávných kořenů. Kořeny nemohou být jen muzejním pokladem trochu přešlštěným a občas vytaženým na světlo s uspokojením, že tu stále je opět bezpečně uložený... Kořeny jsou v rostlinném světě živou částí těla, která v tajemném pohroužení do podzemí živí svůj organismus. Čím výše a šířeji se chce strom rozestřít, tím více kořenů musí mít. Kořeny jsou tajuplné, jakoby spící, a přece žijí a pracují, aby tělo, které nese, nezahynulo a nebylo vyvráceno porывy větru.

Ty kořeny, které svou pevností kotví a svou silou živí naději Adventu, prorůstají dějinami Božího slova k člověku, nejhlubší z nich je již tam, kde se slovo Hospodinovo stalo

poprvé a byl stvořen náš svět. A každé místo a okamžik, kdy se jeho slovo znovu projevilo, napájí jednu z větví a vlásečnic úchvatného systému, aby odtud přiváděla nebeskou rosou Božího slova každé větvi stromu, jenž mi zní zpěvem ptáků hnizdicích v jeho nespočetných větvích.

Zpěv v kapli zní a zlato kalicha ukazují na boží spásu. Patří sem modlitba Páně, kterou si v duchu přeřkávám. Advent je v ní hned na začátku: Přijď království tvé, tvá vůle ať se stává jako v nebi, tak i na zemi. Tato tužba je základem a kořenem, zdrojem, z něž se napájí náš život z víry. Platí jako prosba i jako příkaz, jako očekávání, pozvání i vyznání. A přitom ten kořen můžeme sami zalévat, nebo lépe, sami máme díl na tom, zda nebeská rosa bude i naší vláhou. Prosba o Otcovu vůli je prosbou i o její poznání a vyznáním připravenosti k jejímu konání.

Ať je má vůle naplněna Jeho vůlí, ať je má naděje napojena Jeho slovem, to je advent pro každý čas. Není to klidné odpočinkové očekávání „až to přijde, tak to bude“. Tohle čekání je hledáním, dychtěním a nasloucháním. Vždyť z nebe padá rosa, Bůh mluví a posílá své Slovo a kdo je zaslechne, ten již připojuje další kořenový vlásek ke stromu Božího království. A tak je tu boží čas pro radostné slyšení a pro otevření života Jeho vůli. A tou je, aby vláda pokoje prostoupila a proměnila náš svět.

Neboť tvé je království i moc i sláva... Odcházejím z ticha do Adventu, který začal tak náhle a skoro nenadále... Tak, jak Jeho království.

✠ *Jakub Smrčka, farnost Tábor*

Vánoční čas je v každém z nás...

Těchto pár slov, tento začátek písničky, která mi od minulých vánočních lidově řečeno „sedí na uších“. Asi dám za pravdu NW, autorovi těchto slov, že vánoční čas, to kouzlo vánočních svátků je doopravdy v každém člověku, v každém z nás. Vždyť Ježíš se rodí v našem ubohém, lidském těle a stává se jedním z nás. A proto tajemství m Vtělení je „poznamenán“ každý lidský tvor, o kterém Tertulianus říká, že je „homo religiosus“.

Jenže o této pravdě ne všichni z nás vědí, někteří vědět ani nechtějí a někteří říkají, že je to blábol, odkazují příznivce pravdy o Vtělení Krista k autorům hezkých pohádek... Tím pádem si můžeme znovu a znovu k Vánocům koupit pohlednici se stromečkem

a s přáním „Šťastných a veselých Vánoc“. Zaslechneme přání „hlavně klidné a pohodové svátky“ a vzájemně si popřejeme „hlavně to zdravíčko...“ a usměje se na nás třeba Santa Klaus...A pravda o narození a vtělení Ježíše Krista jde stranou, tak jakoby zůstala někde v sakristii našich kostelů, na zaprášených stránkách dětské Bible.

My křesťané máme povinnost tuto pravdu o Narození Páně neustále a opakovaně zvěštovat a předávat dál. Potřebujeme o tomto tajemství hovořit, vytáhnout ho z našich „srdečních sakristií“ ven do světa. Do míst kde žijeme a pracujeme, aby všichni poznali, že ten pravý vánoční čas, čas narození Spasitele je v každém z nás.

Post skriptum

Kyjev. Ukrajina. V chudé části města bydlí Teodosia, ubohá a stará vdova. Bydlí tam s dvěma dětmi, se sirotky z Černobyli. Když nastane štedrovecerní večer všichni sedí za stolem, na kterém stojí velký hrnc s Kutii. Teodosie otevírá dveře a říká dětem: „Děti moje, počkejme až přijde náš Pán Ježíš Kristus, chatrně oblečen jako poslední žebrák. Počkejme...“ Říká se, že kolem stolu nikdy nezůstali sami...

Zkusme i my pootevřít dveře našich far, domovů a hlavně srdcí

Nepřeji nám klidné a pohodové Vánoce, ale Požehnané svátky Narození našeho Pána

✠ *Roland Solloch, farář ve Varnsdorfu*

Malá, ale odvážná církve v širém světě

57. synoda německých starokatolíků

V neděli 30. září zakončil biskup Dr. Matthias Ring bohoslužbou 57. řádnou synodu biskupství starokatolíků v Německu. Tato čtyřdenní synoda, která se tentokrát konala v Mohuči, byla spojena s velkou pracovní zátěží, neboť bylo nutné projednat více než 50 návrhů a příspěvků.

Synoda se usnesla na důležitých závěrech v oblasti ekumeny, jazykové rovnoprávnosti pohlaví, etiky a společenské zodpovědnosti, jakož i financí a práva. „Co se týče počtu, jsme malou církví v širém světě,“ řekl biskup Ring. „Ale svou odvahou zaujmout ve společnosti jasné a jednoznačné pozice, se můžeme stát velkými. Zde cítím velikou touhu a možnost expanze.“

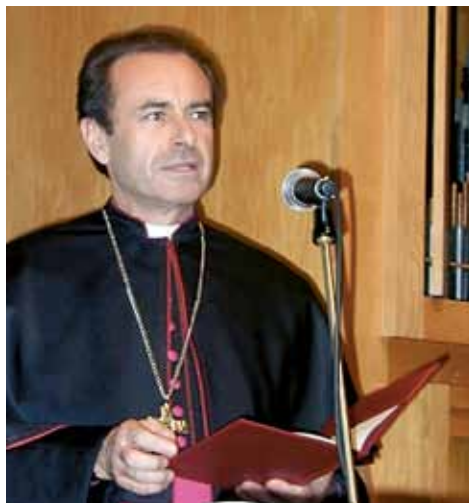
„Jako Starokatolická církev se chápeme coby součást globální katolické církve s jasným přihlášením se k evangelické svobodě,“ uvedl starokatolický teolog Günter Eßer z Bonnu. Také z tohoto důvodu hlasovala většina synodních delegátů pro zavedení jazykových reforem, které činí rovnoprávnost žen a mužů v církvi viditelné i navenek.

Dalším důležitým usnesením bylo zavedení „kompetenčních komisí“. Budou podle potřeby k jistým otázkám organizovat stanoviska. Mají vypracovat jasné starokatolické pozice, např. k zásobování energií v církvi a etickým kapitálovým investicím. „Chceme naše poslání ve společnosti činit zřejmým, přičemž naše pozice nesmí být chápány chybně,“ doplnil generální vikář Jürgen Wenge. Ustrašené silhání po počtu členů

má být nahrazeno nakažlivou živostí a nadšením. Biskup Ring doslova uvedl, že nejde o to, jak někdo přichází na starokatolickou bohoslužbu, nýbrž o to, zda se cítí živějším a „trochu spasenějším“, když z ní odchází. Starokatolická obec v Augsburgu dostala zelenou pro stavbu kostela. Začne příští rok, zatímco letos bude dokončena stavba kostela v Hannoveru. „V době zavírání kostelů je rozhodnutí stavět kostel nový tým, které ukazuje do budoucnosti“, řekla augsburská farářka Alexandra Caspari. „Nemůžeme se schovávat, musíme lidem nabízet přesvědčující duchovní domovinu.“ Druhé rozhodnutí se týká kostela Ježíšova jména v Bonnu. Má se stát kostelem biskupství a biskupa (katedrálím chrámem), který má být naplňován životem z celého biskupství. Zvláštní pocty se dostalo dlouholetému prezidentu synody Dr. Hans-Joachimmu Roschovi. Biskup Rink mu udělil zlatou Rainkensovu medaili jako ohodnocení a uznání jeho velikých zásluh třicetileté aktivní bezplatné služby pro Katolické biskupství starokatolíků v Německu.

☒ *Josef König*

Dopoledne si přichozí mohli zakoupit netradiční suvenýry a pochutiny v přilehlých stáncích a především zúčastnit se bohatého programu, např. tržičky možností v areálu Diakonie, čtení z Bible a její výklad v kapli, soutěže pro děti, výstava obrázků a fotografií ze spolupráce s Místními akčními skupinami, duchovní rozjímání v rotundě sv. Jíří na hoře Říp a hlavně přímý přenos komponovaného pořadu, který přenášela Česká televize a moderovala Martina Kociánová spolu s naším biskupem Dušanem Hejballem. Vzhledem k tomu, že tato dvojice moderoval přímý přenos již podruhé, položili jsem biskupu Dušanovi několik otázek souvisejících právě s touto akcí.

Ve čtvrtek 28. října 2010 se již počtvrté sešli křesťané z různých denominací na ekumenickém setkání nazvaném Modlitba za domov. Je potěšitelné, že mezi účastníky se neztratila ani poměrně slušně zastoupená Starokatolická církev v ČR (pražská obec dokonce zajišťovala dopravu pro ty, kdo nemohli nebo nechtěli přijet individuálně).

Po loňské zkušenosti se hlavní program opět přesunul do prostor Diakonie ČCE v Krabčicích pod Řípem a do místního evangelického kostela.

Stejně jako loni se celé akce zúčastnili i zástupci tzv. Místních akčních skupin (neziskových organizací nebo obcí, které se snaží svou činností zlepšit a rozvíjet různé oblasti ve svém regionu). Právě zhodnocení roční spolupráce církví a těchto skupin bylo letos věnováno nejvíce prostoru.

Letos jsi již podruhé moderoval přímý přenos z evangelického kostela v Krabčicích. V čem byl tento rok pro tebe jiný?

Především jsem neměl takovou trému jako vloni. Jiná byla také větší statičnost nebo spíš menší pestrost celého přenosu. Tím jsme to jako moderátoři letos měli samozřejmě těžší. Loňské losování partnerství mezi MASKami a církvemi bylo přece jen divácky zajímavější, ačkoliv některé církve včetně naší na to doplatily tím, že získaly partnery v oblasti, kde nepůsobí, takže to byla trochu křeč.

Spolu s tebou přenos moderovala Martina Kociánová. Jak se ti s touto zkušenou moderátorkou spolupracovalo?

Na spolupráci s Martinou jsem se po loňské zkušenosti těšil. Martina je profesionálka každým coulem, je v této branži doma, zatímco já jsem jen pouhý amatér a dělám to jen proto, abych pomohl dobré věci a taky trochu zviditelnil naši církev. Jsem rád, že Martina mně můj amatérismus nedává najevo a že se ke mně chová mile a kolegiálně.

Na takový významný přímý přenos se asi nestačí připravit večer před akcí. Můžeš nám popsat jak dlouho se taková akce připravuje a co všechno jsi kvůli tomu musel absolvovat?

Že se se mnou jako s moderátorem opět počítá, jsem se dověděl dost pozdě – až z médií, nějak mně to tvůrci programu zapoměli říct. Samotný přenos se samozřejmě připravuje s několikaměsíčním předstihem, ale letos se všechno zpozdílo tím, že se pořád nevědělo, kolik bude peněz na akce i na televizní přenos. Žijeme bohužel v zemi, kde náboženská redakce v ČT patří mezi redakce pro Romy, zahrádkáře a jiné minority, takže se vše dělá takřka na koleni a na poslední chvíli a kde kdo nám dává najevo, že můžeme být rádi, že redakce pro tak „bezvýznamnou“ část společnosti ještě existuje. Tak i my s Martinou jsme dostali nástřel scénáře asi deset dní před přenosem. Pak nastala hektická práce. Všechno to bylo v takovém stavu, že Martina po naší první schůzce nad scénářem přemýšlela i o tom, že svou účast odřekne, že to bude propadák. Nicméně deset dní jsme na tom pracovali, několik nočních hodin spolu telefonovali, několikrát se sešli, všechno přepsali

tak aby nám to „šlo z úst“ a naše příprava tak skončila skutečně večer před přenosem.

Jak vlastně vznikla myšlenka setkání křesťanů pod horou Říp?

V roce 2007 s tím nápadem přišla naše náboženská televizní redakce, myslím, že se zrodil v hlavě Michaela Otřísala. Vedení ČT bylo samozřejmě milejší, když se pod Řípem budou křesťané modlit za svou vlast, než když se tam budou vlastenecky naparovat lídři politických partají. Takže jako má Římskokatolická církev svůj Velehrad a Starou Boleslav, ostatní církve mají Říp, i když to zavání trochu pohanským a jiráskovským oparem.

První dva ročníky se konaly přímo pod Řípem. Poslední dva byly přesunuty do areálu Diakonie ČCE v Krabčicích, resp. do místního kostela. Jak ERC vyhodnotila tyto dva koncepty? Existují již nějaké konkrétní plány na 5. ročník Modlitby za domov?

Ekumenická pouť Modlitba za domov, která se letos konala už počtvrté prochází pocho-pitelně vývojem. Zatím nejmasovější byl první ročník, zatímco druhý byl ve zna-mení velmi špatného počasí, což se odrazilo i na návštěvnosti. Proto od třetího ročníku se program přesunul do areálu Diakonie a televizní přenos do kostela. Mně osobně se nejvíc líbil první ročník s pestrým programem na louce pod Řípem, ovšem přiznám se, že od té doby, co moderuji televizní přenos, jsem v zajetí jeho příprav už od svého příjezdu do Krabčic, takže například letos

Biskup Dušan s Martinou Kociánovou a prof. Janem Sokolem při ložské Modlitbě za domov

jsem se čtyři hodiny skoro nehnul z kostela. Na Valném shromáždění ERC se ozývají hlasy pro putování Modlitby za domov po různých místech. To má několik nevýhod. Ne všude je takové zázemí jako v Krabčicích a hlavně je tu jistě nebezpečí, že celá akce se stane akcí jen regionální. Také je třeba si uvědomit, že jako nejvyšší představitelé církví jsme ještě večer zváni na Pražský hrad na oslavy státního svátku, takže blízkost Prahy má své výhody. Jisté je, že pátý ročník Modlitby za domov bude opět v Krabčicích a na jeho průběhu a obsahu právě nyní začíná pracovat komise složená ze zástupců církví a televizní redakce. Na společné schůzce, kterou jsme jako předsednictvo ERC svolali, jsem ovšem trval na tom, že scénář musí být hotov podstatně dřív a že si ho s Martinou napíšeme raději sami, což ostatně stejně děláme.

Teď jsi mi už trochu odpověděl na další otázku, a to kdo bude moderovat příští ročníky. Budeš to opět ty s Martinou Kociánovou?

Ano, já s Martinou. ☺

Má tato akce stejnou podporu napříč všemi církvemi ERC? Musím přiznat, že mě mile potěšilo, kolik starokatolíků na toto ekumenické shromáždění jezdí, ale z jiných, mnohem větších církví, jezdí lidí znatelně méně.

Něco jiného je vždy deklarovaná podpora, a něco jiného, co se pro věc konkrétně udělá. Jsou církve, které Modlitbu za domov berou za svou, jsou církve, které pošlou svého představitele všude, kde jsou televizní kamery a on národu něco řekne J, jsou tací, kteří přijedou i z veliké dálky, jsou ovšem i tací, kteří v tentýž den uspořádají „konkurenční“ akci, protože jim cosi nevoní a nebo na to prostě kašlou. Jsem rád, že my patříme k těm prvním a chci poděkovat všem, díky nimž to tak je. Všeobecně se v ekumeně ví, že naše církev je sice počtem malá, ale živá a aktivní.

✉ *Jiří J. Konvalina*

Pout' na Athos

Athos, „Svatá Hora“ (z řeckého Agion Óros), je autonomní mnišská republika pod řeckou svrchovaností, rozkládající se na nejvýchodnějším ze tří poloostrovů severořeckého Chalkidiki. Poloostrov má 50 km na délku, šířka se pohybuje mezi 8 a 12 kilometry a plocha přesahuje 350 km². Je ukončen majestátní horou Athos, zdvihající se z moře do výše 2033 metrů.

Už ani nevím, proč jsem se vlastně rozhodl uskutečnit cestu na Athos. Až do loňské dovolené v Řecku jsem o této mnišské republice neměl ani tušení. Pravděpodobně mne navedl knižní průvodce, řadící Athos mezi nejkrásnější, ale také nejhůře dostupné řecké památky. Začal jsem tedy pátrat po informacích a čím více jsem se o Athosu dozvěděl, tím více sílilo mé přesvědčení, že něco tak mimořádně tajemného a krásného musím vidět.

Nechci čtenáře zbytečně zatěžovat organizačními záležitostmi okolo mé cesty (i když i ty by stály za samostatné vyprávění) ani faktografickými či historickými údaji o Athosu, jež jsou k nalezení v knihách či na internetu. Rád bych se podělil o své pocity a dojmy, jež ve mne tato nevšední pout' zanechala.

Vybaven diamonitirionem (povolením ke vstupu na Svatou horu) na tři noci, těžkou krosnou plnou nezbytného vybavení a jídla (na Athosu nejsou téměř žádné obchody), jsem po hodinové plavbě z posledního světského města, Ouranopolis, stanul v malém přístavišti Dafne. Čekal jsem prohlídku či kontrolu, ovšem nic takového se nekonalo, spolucestující poznenáhlu zmizeli a já mohl

začít osamělou pout' podél pobřeží do prvního kláštera.

První, co na Athosu zaujme, je krásná, převážně panenská krajina. Na západní straně skalnatá a vyprahlá, na východní krásně svěží s hlubokými lesy. Dalším znakem je osamělost. Až na jedinou výjimku jsem putoval sám a většinou jsem dlouhé hodiny nepotkal živou duši. Byl jsem ohromen mlčenlivou krásou místní přírody a vychutnával si každický krok na prastarých stezkách, vinoucích se po úbočí skal, klesajících až k moři a opět stoupajících do výšin po úbočí majestátní hory Athos. Každý záhyb cesty přinášel nový výhled a očekávání spatření mohutného kláštera. Osamělý poutník na své cestě, sám se sebou, obklopen Boží krásou.

Kláštery se tyčí v opuštěné krajině jako hrad z pohádky. Během mé cesty jsem navštívil šestnáct z celkového počtu dvaceti klášterů a v pěti strávil noc. Překvapující je jejich velikost – většina z nich dokázala pojmout v dobách největšího rozkvětu přes 1000 mnichů. Nyní jich žije na Athosu něco přes 2500, což je statisticky největší koncentrace mnichů na km² po Tibetu.

Řekl bych, že kláštery ani nejsou architektonicky vysloveně krásné, spíše ohromující a úžasné svojí jedinečností – některé se tyčí na skále nad mořem (jediným možným porovnáním je opět Tibet), jiné jsou s mořem přímo spjaty, další schovány v údolích či položeny vysoko v horách. Všechny kláštery jsou dokonalé pevnosti – zvenčí vidíme pouze vysoké zdi s okny a vysutými přístavky v horní části. Vjede-li dovnitř nízkou

Kláštery se tyčí v opuštěné krajině jako hrady z pohádky – klášter Simonos Petras

branou, ocitneme se na obdélníkovém nádvoří obklopeném budovami. Dominantní stavbou uvnitř kláštera je katholikon – hlavní kostel. Někde zaplňoval celé nádvoří a okolo zbývalo jen nezbytné místo k projití. Naopak ve velkých klášterech měli kostelů více a nádvoří byla rozlehlá, plná dalších budov, popř. vydlážděná či se stromy. Každý klášter je architektonickým unikátem.

Největším zážitkem na Athosu je bezesporu možnost alespoň trochu poznat život tamních mnichů. Po příchodu do kláštera vás přivítají sklenkou vody, štamprlí pálenky tsipouro a sladkými želé bonbony loukomi. Následuje zápis do knihy hostů – v odlehleém kláštře Konstamonitou jsem v knize našel žádného Čecha za posledních pár let! Poté vysvětlení pravidel klášterního života a důležité časy. Naštěstí v „našem“ čase, jelikož většina klášterů používá stále nejen juliánský kalendář (tj. jsou o 13 dní pozadu od gregoriánského), ale i byzantský čas, při kterém západ slunce rovná se půlnoc.

Mniši vstávají okolo třetí ráno (a vy s nimi, jelikož vás probudí klášterní zvony). Pokud znovu usnete, před pátou ráno vás opět probudí tloučením dřevěnou palicí na prkno – tak

prý svolával Noe zvířata do archy a na Athosu se takto svolává na bohoslužbu. Snídaně většinou není, popř. je velmi chudá – chleba, olivy, hořký čaj. Před jedenáctou hodinou první jídlo, po němž se mniši věnují svým činnostem (práce, studium). Večerní bohoslužba začíná okolo čtvrté hodiny odpolední, na ni navazuje večere v trapéze, poté přechod zpět do kostela a poděkování za jídlo. Okolo osmé hodiny večerní jsou klášterní vrata nenávratně uzavřena a klášter se noří do posvátného ticha a tmy.

Duchovní síla bohoslužeb mne uchvátila. Kostel, osvětlený pouze svícemi, plný nádherných fresek, prastarých ikon a svatých ostatků, činících zázraky. I přesto, že pravoslavné liturgii mnoho nerozumím, byl to vždy velmi silný zážitek. Na nádherný hrdelní zpěv mnichů protínající okolní absolutní ticho nikdy nezapomenu.

Měl jsem to štěstí, že ve dvou kláštrech byly na počest svátečního dne slouženy celonoční bohoslužby. První jsem vydržel asi do půlnoci, u druhé jsem byl již poučenější a šel jsem si hned večer lehnout. Poté, co mne probudili „odpadnuvší“ poutníci okolo druhé ráno, vstal jsem a šel na závěr bohoslužby.

Katholikon kláštera Esfigmenou

V kostele byla již velká převaha mnichů (i když mnohdy zlomeně spících v lavicích) nad poutníky, venku hučel silný vítr, rozechvívající světla svící a já si vychutnával liturgii dávných časů a cítil Boha velmi blízko. Vrcholem pro mne bylo vanutí Ducha svatého, kdy byly v kostele rozhýbány všechny lustry za gradace zpěvu.

Stejně silným zážitkem bylo společné jídlo v trapéze (refektáři), nacházející se v těsné blízkosti hlavního chrámu, s vchodem obráceným směrem k jeho čelnímu portálu na důkaz toho, že posvátné a profánní má k sobě někdy velmi blízko. Ve většině případů se jedná o budovu křížového půdorysu, zastřešenou prostým dřevěným krovem a vybavenou kamennými či dřevěnými stoly

a lavicemi. Některé refektáře mají bohatou freskovou výzdobu, přičemž prominentní místo náleží zpodobnění posledního soudu a výjevům ze Zjevení.

Jídlo bylo výborné – rýže s omáčkou, chobotnice s fazolovými lusky, ryba s těstovinami či špenátem, plněný lilek. K tomu salát, chléb, sýr, olivy, voda a víno. Někdy byly porce již připraveny v misce, většinou byly velké tácy uprostřed stolu a každý si nabíral.

Jídlo začalo úvodním požehnáním od igumena (představeného kláštera), poté se všichni pokřížovali a začali v naprostém tichu jíst za doprovodu četby ze života svatých. Na průběh jídla dohlížel ceremoniář, který např. utišoval poutníky, jenž započali rozhovor. V průběhu jídla se několikrát ozval zvonek z igumena stolu, při jehož zvuku se všichni křížovali.

Já, vystrašen zprávami, že na jídlo je velmi málo času, jsem většinou jedl velmi rychle. Jednou se nade mnou dokonce mnich slitoval a dal mi ještě jednu porci. Musím říci, že jídla bylo vždy dost a času na něj také.

Kromě ruského kláštera Panteleimonos, kde mne dosti stroze odmítli, se mniši chovali vždy přívětivě, i když většinou dosti odměřeně – zvláště poté, co zjistili, že nejsem ortodoxní věřící. V klášteře Dionysiou jsem mohl pouze do nartexu, ale už ne do hlavní lodi. Ve dvou „ultraortodoxních“ klášterech (Esfigmenou a Konstamonitou) mne brali jako nevěřícího (špatně pokřtěného) a nesměl jsem do kostela, ani na společné jídlo. Vždy mi tuto situaci velmi slušně vysvětlili a zeptali se, jsem-li tato pravidla ochoten respektovat. Litoval jsem, že nevidím kostel

Celkový pohled na klášter Esfigmenou

a neprožiji další bohoslužbu. A jelikož jsem byl jediný neortodoxní, musel jsem sám čekat před trapézou, než mniši dojedí, teprve pak jsem byl vpuštěn a mohl se najíst. Na druhou stranu mne v klášteře Konstanonitou ráno při mém odchodu dohonal starý mnich, podal mi tašku s chlebem, sýrem a jablkem a popřál mi hezkou cestu, což mne zahřálo u srdce.

Na Athosu nejsou turisté a každý je automaticky považován za poutníka se vztahem k pravoslaví. Pravděpodobně z tohoto důvodu za mnou v kláštěrech Velká Lavra a Esfigmenou přišel (nebo byl vyslán?) mnich, jestli si nechci popovídat o své víře. Vždy jsem se snažil vysvětlit, co je starokatolictví a v čem se lišíme od římských katolíků. Moje přesvědčení mi vysloveně nevyvraceli, ale vršili na sebe důkazy, proč je ortodoxní víra ta jediná pravá a původní. V Esfigmenou se mnich rozloučil se slovy: „I wish you to become orthodox!“.

Moje segregace byla malým stínem na jinak úžasném zážitku. Samozřejmě ani na Athosu není vše dokonalé. Civilizace už dorazila

až sem – buldozery budují široké silnice, pod nimiž nenávratně mizí dlážděné kamenné „oslí stezky“, zvané kalderimi. Za příslušný peníz se dá zajistit přeprava mikrobusem či soukromým džípem. Mnohde jsou vidět elektrické či telefonní kabely a hadice s vodou, ledabyle hozené na zemi podél cesty. Nad většinou klášterů ční jeřáb a vše se renovuje a přestavuje. Chování některých

Klášter Grigoriou

„poutníků“ bylo děsivé. Z mnoha (zvláště starších) mnichů jsem cítil nechuť k tomu, co se nyní na Svaté hoře děje.

I přes to všechno byla pro mne tato cesta nezapomenutelným prožitkem a mohu ji každému, kdo chce prožít chvíle duchovního usebrání, jenom doporučit. Svatá hora si nenechá vzít své tajemství a dokáže obdarovat každého.

☒ *Vojtěch Kaplan*
farnost Praha

Na návštěvě u japonských anglikánů

Japonsko není zrovna země, kde by člověk čekal významné zastoupení anglikánského společenství. Proto mě poslední návštěva, kdy jsem cíleně pátral po japonských anglikánech, docela překvapila.

Křesťanství není v Japonsku obecně příliš rozšířené, hlásí se k němu pouze každý stý Japonec. Japonsko je obecně silně sekulární společnost a i dvě hlavní náboženství – tedy buddhismus a šintoismus – se projevují hlavně obřady provázejícími život člověka, tedy při narození dítěte, při svatbě a pohřebních rituálech. Kostely tedy nejsou běžnou součástí japonské krajiny ani městských zástaveb; nejčastěji se kříž objevuje na kaplích, používaných pro svatební obřady v západním stylu, které jsou stále oblíbenější. Nejsou přitom vysvěcené a stavějí se jako běžná součást zejména hotelových komplexů; oddávající v těchto kaplích také prakticky nikdy nejsou duchovní, ale laici (bez ohledu na případné vyznání), velmi často zejména západní cizinci, protože postava cizince dodává obřadu dojem skutečného západního církevního obřadu. Obřad bývá pak vzápětí formalizován přítomným japonským státním úředníkem, který nechá snoubence podepsat příslušný dokument a učiní tak sňatek platným.

Kdykoli se procházíme po Karlově mostě v Praze, můžeme spatřit sochu sv. Františka Xaverského, který s portugalskými misionáři přijel do Japonska v 16. století. Svoji misijní činnost začal v přístavu Nagasaki na jihu země, který se bohužel ve 20. století zapsal do dějin jako místo druhého atomového úto-

ku na civilní obyvatelstvo. Katolická víra, šířená zejména španělskými a portugalskými jezuiti, františkány a dominikány, se svého času dokonce těšila krátké přízni vládnoucího šóguna (vojenského regenta). Po tomto období ale přichází tři sta let tvrdé perzekuce, kdy se Japonsko dobrovolně izolovalo od okolního světa. Katolíci byli mučeni, v četných případech ukřižováni. Křesťanská víra byla provozována v tajnosti, pod trestem smrti a často byly při ní využívány religiózní předměty jiných náboženství. Pro vzdálenou obrazovou podobnost s Pannou Marií byla například využívána soška buddhistického božstva Avalokitešvary, které je v Japonsku přejato pod názvem Kannon (mimochoodem: od tohoto jména – a nikoli od nějakého děla – pochází označení výrobce fotoaparátů Canon). Na spodní stranu podstavce sošky proto tajní křesťané vyrývali malý křížek a sošku uctívali jako sošku Matky Boží. Tato doba je poutavě popsána i v románu japonského autora Šúsaku Endóa *Mlčení* (vydal česky Vyšehrad v roce 1987).

Na konci 19. století se Japonsko pod silným vnějším tlakem otevírá a nastává tzv. období Meidži, které je dobou silného přejímání západních kulturních vlivů ve všech oblastech. Umění, správa veřejných věcí i běžná denní kultura si za svůj nový zdroj berou Evropu a Ameriku. S tím přichází i návrat křesťanské víry. V roce 1871 je zavedena svoboda vyznání a Japonskem se šíří jednotlivé církevní denominace. V té době přicházejí do země i dva misionáři episkopální americké církve a spolu s nimi i kanadští

Interiér kostela sv. Albana v Tokiu

a anglikánští kněží. Prvním biskupem se stal Channing Moore Williams, který přijal jáhenské svěcení v Americe, kněžské svěcení v Číně a roku 1866 se stal prvním episkopálním biskupem Číny a Japonska. Na území Japonska se mu podařilo sjednotit různé misionářské iniciativy a zakládá roku 1878 dnešní anglikánskou japonskou církev pod názvem Nippon Seikókai („japonská svatá katolická církev“). V roce 1887 byla svolána první synoda a roku 1923 došlo ke konsekraci prvních skutečně japonských biskupů. Od roku 1930 je tato partikulární církev považována za anglikánskou církevní provincii. Dnes mají japonští anglikáni celkem 11 biskupů a o zhruba 60 tisíc členů se stará asi 300 duchovních. V čele církve v současné době stojí biskup ze severního ostrova Hokkaidó, Nathaniel Makoto Uemacu. Pro srovnání – římsští katolíci udávají asi 500 tisíc členů a mají celkem 16 diocézí. V porovnání se sousední Koreou je pozoruhodné, že se Japoncům prakticky vyhnula vlna charismatických evangelikálních hnutí; patrně to souvisí s jistou dávkou zdravé uměřenosti,

kteřá je japonskému duchovnímu myšlení vlastní.

V tokijské anglikánské farnosti nalezneme překvapivě 40 kostelů a kaplí, kde se pravidelně konají bohoslužby. Dva nejvýznamnější kostely stojí hned vedle sebe ve čtvrti Minato-ku, a to Sei-Andere Šukjó Zaseidó (katedrál ní chrám sv. Ondřeje) a Sei-Oruban Kjó kai (kostel sv. Albana). V druhém

Tokijská farnost spravuje 40 kostelů a kaplí

jmenovaném kostele jsem byl na anglické bohoslužbě při poslední návštěvě Tokia, takže tentokrát jsem zašel na nedělní eucharistickou slavnost mezi japonsky hovořící farníky. Místní kongregace se skládala na první pohled z lidí vzdělaných, řada z nich patrně trávila nějaký čas v cizině. Přijetí bylo velmi vstřícné a až po chvíli mi došlo, že jsem vlastně jediný cizinec mezi asi padesátkou Japonců, přesněji Japonek, protože místní věřící tvořily asi ze tří čtvrtin ženy. Interiér kostela je moderní a pochází z rekonstrukce v roce 1966. Nad oltářem stojícím uprostřed

Před vstupem do Sei-Andere Šukjó Zaseidó

presbytáře je zavěšena socha Krista Krále, interiér je celý laděný do bílé barvy. Eucharistická slavnost samozřejmě vycházela z tradičního pořádku mše svaté, přesto překvapilo několik zajímavých odlišností. Poté, co se odmlčelo plynulé zvonění svolávající na bohoslužbu, následovala série jednotlivých, dlouho odeznívajících úderů do zvonu, která nebyla nepodobná rituálním úderům do zvonů v buddhistických chrámech. Duchovní pak vstoupili prostřední uličkou do chrámu, v procesí ale chyběl kříž. Všichni účastníci mají k dispozici rozmnožené, podrobný pořádek bohoslužby, který pečlivě sledují. Po celou dobu bohoslužby nikdo neklečel a jak Credo, tak i modlitbu Páně všichni vsedě odříkávali (a pokud jsem si mohl všimnout, skoro vždy četli). Žalmy se nezpívají, ale skupinově recitují, a to bez antifon. Ve zpěvníku jsou pak obsaženy japonské verze klasických anglikánských melodií a jejich sborový zpěv doprovázejí varhany. Nejvíce asi překvapilo, že před čtením z evangelia ani po něm se nezpívá Aleluja, to zazní až na konci slavnosti před tím, než kněz bo-

hoslužbu uzavře. Kázání trvalo asi patnáct minut, rozebíralo příslušné čtení z evangelia a bylo podáno velmi dobře, tedy důstojně, ale bez přílišného patosu, s dobrým kontaktem s posluchači, protože kněz předstoupil až před první řadu. Přimluvné modlitby četl laik a bylo zajímavé, že japonští katolíci si berou západní křestní či biřmovací jména, a to v jejich anglické verzi. Nejpopulárnější se jevila být Margaret, která se opakovala hned několikrát. Pozdravení pokoje Páně („Šu no heiwa wo“) bylo až nejaponsky vřelé, nezdravili jsme se jen s bezprostředními sousedy, ale i se všemi duchovními a ostatními přítomnými. Eucharistická modlitba se textem na první poslech v ničem neodlišovala od katolického standardu, vlastní přijímání ale probíhá tak, že kněz namočí hostii do kalicha a vkládá ji přijímajícím zásadně do úst. Při vlastní eucharistické modlitbě pak před oltářem čelem k němu klečí jáhen a zvoní malým zvoncem. Ani po přijímání jsem si nevšiml, že by někdo setrval v tiché modlitbě, ale slavnost hned pokračovala. Na závěr nakonec po propuštění trochu překvapivě chybělo požehnání. V dobré anglikánské tradici se pak duchovní s každým účastníkem bohoslužby osobně loučili ve dveřích kostela. I přes drobné odlišnosti v rituálu ale nechyběl zřetelný pocit naší katolické a apoštolské jednoty, reálné přítomnosti našeho Pána a upřímná radost ze sdíleného společenství.

☒ *Květoslav Tomáš Krejčí
pražská farnost*

Otevřený dopis

Otevřený dopis Řídícího výboru Ekumenické rady církví veřejnosti, členům české vlády a poslancům Parlamentu České republiky, církvím

Vážení občané, vážení členové vlády, vážení poslanci a poslankyně, senátorky a senátoři, bratři a sestry!

Obracíme se na vás tímto otevřeným dopisem, v němž bychom vám rádi přiblížili postoj Ekumenické rady církví, sdružující více než desítku denominací působících v České republice k otázce nápravy majetkových křivd a dalšího financování. Považujeme za důležité informovat Vás o současném stavu. I proto jsme již před několika lety zřídili za podpory Ministerstva kultury ČR webové stránky www.cirkevnimajetek.cz, kde lze najít informace k celé problematice.

Na úvod dopisu podotýkáme, že netoužíme ani po privilegiích, ani po majetku. Církvím jde o možnost samostatného fungování a dořešení věcí z minulosti. Domníváme se také, že práce církví a církevních zařízení má v sociálně struktuře českého státu své nezastupitelné místo, která by při zachování současného vztahu stát-církve zůstala ztížená.

Pro další jednání stejně jako pro informaci české veřejnosti považujeme za důležité seznámit vás v krátkosti s několika fakty vyplývajícími z důsledků neřešeného stavu mezi státem a církvemi:

a) Duchovní není možné pokládat za státní zaměstnance. To, že jsou stále ještě vypláceni ze státního rozpočtu, není jejich volbou, nýbrž důsledkem dlouhodobé liknavosti ze strany státu, což ve svém nálezu z 1. července 2010 konstatuje i Ústavní soud: „dlouhodobá nečinnost Parlamentu České republiky spočívá-

jící v nepřijetí zvláštního právního předpisu, který by vypořádal historický majetek církví a náboženských společností, je protiústavní a porušuje čl. 1 Ústavy České republiky“.

b) Platy duchovních je nutné pokládat (ve smyslu platného zákona č. 218/1949 Sb.) za jistou míru kompenzace za výnos ze zaba-veného majetku církví. Podle odhadu reno-movaných institucí jsou dotace ČR posky-tované církvím nejvýše 1/3 výnosu ze zaba-veného církevního majetku. Církve tak fak-ticky poskytují ČR dotaci ve výši minimálně dvojnásobku vynakládaných prostředků ČR na církve, nebo jinak řečeno, není to stát, kdo dotuje církve, nýbrž církve, které do-tují stát. Zápis z 5. schůze Dočasné komise pro řešení majetkových otázek mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi ze dne 27. listopadu 2008 mj. uvádí: ...výdaje státu za uplynulých šedesát let ve prospěch církví a náboženských společností činily 60,6 mld. Kč. Nerealizované výnosy ze ze-státněného majetku církví činily 141 mld. Kč a ušlé patronáty představují částku 87,8 mld. Kč. Celkové kladné saldo z pohledu stá-tu činí 168,6 mld. Kč.

c) Dosud platný zákon č.218/1949 Sb. je nejvíce problematický tím, že byl přijat za komunistického režimu jako jeden z nástrojů kontroly a represe. Přesto ani dnes není ze strany státu dlouhodobě plněn, – zejména jeho ustanovení § 4 Náhrada cestovních, stěhovacích a jiných výloh a § 8 věcné náklady, atd..

d) Platy duchovních neodpovídají svou výší ani strukturou (počet tříd) platům zaměstnanců státu s ekvivalentním vzděláním (např. středoškolským učitelům apod.). V průměru jsou platy vysokoškolsky vzdělaných duchovních pouze cca 70 % celostátního průměru.

e) Na rozdíl od zaměstnanců státu nedocházelo u duchovních v minulosti k pravidelnému navyšování platů ve stejné ani obdobné míře, a to jak v četnosti, tak v objemu. Průměrný plat duchovních se dnes pohybuje kolem 16 tis. Kč (nástupní plat mladých vysokoškolsky vzdělaných duchovních je dnes 11 tisíc Kč). Církve sdružené v Ekumenické radě církví jsou připraveny účastnit se všech jednání, která budou seriózně řešit tuto problematiku a za tímto účelem se také účastní prostřednictvím svých zástupců práce expertních komisí a řady dalších jednání se zástupci státu, obcí a měst, politických stran a ostatních zainteresovaných skupin.

Členské církve ERC deklarují svou připravenost zohledňovat možnosti našeho státu. Připomínají však, že komunistickým režimem zabavený majetek nebyl v církvích shromážděn za účelem budování moci. Pocházel z vůle členů církví zabezpečit existenci církví a jejich působení, které především spočívá v duchovenské službě občanům naší společnosti a ve službě potřebným. Proto církve očekávají, že jednání o majetkovém narovnání a budoucí podobě financování jejich života bude tvořit jeden celek.

Církve věří, že současná příležitost postoupit v této věci je veliká. Proto se obracíme

na českou veřejnost s žádostí o strážlivé posuzování celé problematiky a na politiky (koalice i opozice) se žádostí o odpovědné a moudré rozhodování.

Na členy církví ERC se obracíme s naléhavou prosbou o modlitební podporu v budoucích jednáních. Kěž nás společně určuje taková věrnost Kristu, která bude umět rozlišovat věci a argumenty podstatné od nedůležitých a podle toho určí z naší strany přístup k jednání i jeho případným závěrům. S poděkováním za čas, který jste věnovali tomuto dopisu a s přáním požehnaného adventního času,

jménem Řídícího výboru Ekumenické rady církví v České republice

*Mgr. Joel Ruml,
předseda Ekumenické rady církví v ČR
Ing. Daniel Fajfr,
místopředseda ERC v ČR
Mgr. Dušan Hejbal,
místopředseda ERC v ČR
Mgr. Sandra Zálabová, vedoucí
tajemnice ERC v ČR*

Biblický impulz dává studentům možnost poznat věřící spolužáky

Biblický impulz je ekumenický projekt, jehož cílem je seznámit věřící studenty, kteří se běžně potkávají ve školách, aniž by o své víře věděli, a zároveň prohloubit jejich vztah k Bibli. Projekt probíhal po celý říjen.

Šlo o vlnu malých akcí pořádaných samotnými studenty. Záměrem bylo, aby probíhaly na co nejvíce školách, fakultách, kolejích a internátech po celé republice. Akce mohly být různého druhu, od promítání filmů, přes rozjímání až po setkání u dobrého jídla. Společnými jmenovateli všech akcí byly práce s Bibli, modlitba a vzájemné seznámení. Organizátorem celého projektu je občanské sdružení signaly.cz. Záštitu nad celým projektem převzali: Sekce pro mládež České biskupské konference, Ekumenická rada církví (jménem Joela Rumla, Daniela Fajfka a Dušana Hejbala), olomoucký arcibiskup Jan Graubner a biskup plzeňské diecéze František Radkovský. Projekt podporuje mnoho studentských a mládežnických organizací po celé České republice.

„Kdokoliv ze studentů může například u sebe doma, na privátě nebo koleji uspořádat jednu z akcí a pozvat na ni prostřednictvím plakátů, vizitek a registrace akce na webu další věřící studenty, kteří se navzájem seznámí při společném setkání u Bible,“ popisuje reálný průběh projektu jeho koordinátorka Petra Vašíčková. Pro ty méně zkušené byli ve větších městech k dispozici „partáci“, což jsou skupiny zkušených lidí, kteří radili a pomáhali s organizací akce.

V rámci projektu probíhaly i dvě soutěže. Prvních sto, kteří zorganizovali akci pro svoje spolužáky, dostalo knihu ze speciální nabídky Karmelitánského nakladatelství. Obdobně bylo odměněno prvních 50 lidí, kteří se na webu podělili o svoji inspiraci, jak uspořádat akci v rámci Biblického impulzu. Speciálními cenami byly nepromokavé Bible do nepohody, kterou věnovala Česká biblická společnost, a Jeruzalémské Bible v novém menším formátu od Karmelitánského nakladatelství.

Veškeré informace, jak se třeba příští rok zapojit, uspořádat akci nebo se jí jen zúčastnit, je možné nalézt na www.biblickyimpulz.cz.

Přehled vánočních bohoslužeb v některých farnostech

Břidličná

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 ve 14.00 h –
eucharistická slavnost narození Páně

Český Těšín

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 v 10.00 h –
eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 10.00 h –
eucharistická slavnost

Slavnost Matky Boží, Nový rok 1. 1. 2011
v 16.00 h – eucharistická slavnost s kole-
dami

2. neděle po narození Páně 2. 1. 2011
v 10.00 h – eucharistická slavnost

Jablonec nad Nisou

Štědrý den 24. 12. 2010 ve 24.00 h – půl-
noční eucharistická slavnost Narození Páně

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 10.00 h –
eucharistická slavnost

Jihlava

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 v 10.30 h –
slavnost Narození Páně

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 10.30 h –
eucharistická slavnost

Slavnost Matky Boží Panny Marie, Nový
rok 1. 1. 2010 v 10.30 h

2. neděle po narození Páně 2. 1. 2011
v 10.30 h – eucharistická slavnost vč. podě-
kování za uplynulý občanský rok a prosba
o požehnání do roku 2011

V době mezi vánočními svátky bude slavena
eucharistie v lokálně vzdálených rodinách
a u imobilních a nemocných věřících naší
farní obce dle domluvených termínů.

Pacov

Štědrý den 24. 12. 2010 v 16.00 h – „půl-
noční“ eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 v 10.00 h –
eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 10.00 h –
eucharistická slavnost

Sv. Silvestr 31. 12. 2009 v 17.00 h – eucha-
ristická slavnost a poděkování za uplynulý
občanský rok

2. neděle po narození Páně 2. 1. 2011
v 10.00 h – „novoroční“ eucharistická slav-
nost vč. prosby o požehnání do roku 2011

Pelhřimov

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 8.00 h –
eucharistická slavnost

2. neděle po narození Páně 2. 1. 2011
v 8.00 h – „novoroční“ eucharistická slav-
nost vč. prosby o požehnání do roku 2011

Praha

katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně

Štědrý den 24. 12. 2010 ve 24.00 h – půl-
noční eucharistická slavnost Narození Páně
s koledami folkrockové skupiny Fénix

Svátek betlémských dětí 28. 12. 2010 v 18.00 h – eucharistická slavnost s koledami

Slavnost Matky Boží, Nový rok 1. 1. 2011 v 15.00 h – eucharistická slavnost s koledami

2. neděle po narození Páně 2. 1. 2011 v 17.00 h – eucharistická slavnost

rotunda Nalezení sv. Kříže v ul. Karolíny Světlé

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 v 17.00 h – eucharistická slavnost s koledami

Sv. Silvestr 31. 12. 2010 v 17.00 h – eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý občanský rok

Slavnost Zjevení Páně 6. 1. 2011 v 18.00 h – eucharistická slavnost s koledami

Svátek Křtu Páně 9. 1. 2011 v 17.00 h – eucharistická slavnost

kaple sv. Máří Magdaleny u Čechova mostu

Vánoční vigilie 24. 12. 2010 ve 21.00 h – eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 10.00 h – eucharistická slavnost

Svátek Křtu Páně 9. 1. 2011 v 10.00 h – eucharistická slavnost

kaple sv. Rodiny pod Nuselskými schody

Vánoční vigilie 24. 12. 2010 ve 15.00 h – eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 v 9.00 h – eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 15.00 h – poutní bohoslužba

Soběslav

čtvrtek 23. 12. 2010 v 16.00 h – živý betlém na náměstí Republiky; poté následuje pochod ke sv. Rodině

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 v 17.00 h – eucharistická slavnost v čajovně Rolnička (diaspora Písek oslaví Vánoce bohoslužbou konanou 24. 12. 2010 od 22.00 h ve hřbitovní kapli ve Smrkovicích)

Šumperk

Štědrý den 24. 12. 2010 ve 22.00 h – „půlnoční“ eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2010 v 9.30 h – eucharistická slavnost narození Páně s koledami

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 9.30 h – eucharistická slavnost

Sv. Silvestr 31. 12. 2010 v 17.00 h – eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý občanský rok

Svátek Matky Boží Panny Marie, Nový rok 1. 1. 2011 v 9.30 h

Slavnost Zjevení Páně čtvrtek 6. 1. 2011 v 17.00 h

Tábor

Štědrý den 24. 12. 2010 v 9.30 h – předání betlémského světla na Žižkově náměstí za ekumenické účasti

Štědrý den 24. 12. 2010 ve 24.00 h – půlnoční eucharistická slavnost Narození Páně s Českou mší vánoční J. J. Ryby

svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 9.00 h – eucharistická slavnost pro děti

Nový rok 1. 1. 2011 v 16.30 h – ekumenická bohoslužba se sborem CČSH

Varnsdorf

Štědrý den 24. 12. 2010 v 14.30 h – živý betlém a zpěv koled

Štědrý den 24. 12. 2010 ve 24.00 h – půlnoční eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 10.00 h – eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 26. 12. 2010 v 16.00 h – vánoční varhaní koncert

Sv. Silvestr 31. 12. 2010 v 17.00 h – eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý občanský rok

2. neděle po narození Páně 2. 1. 2011 v 10.00 h – „novoroční“ eucharistická slavnost vč. prosby o požehnání do roku 2011

Zlín

Štědrý den 24. 12. 2010 ve 21.00 h – vánoční vigilie Narození Páně

Svátek sv. Rodiny 27. 12. 2010 v 10.30 h – eucharistická slavnost

Svátek betlémských dětí 28. 12. 2010 v 16.30 h – eucharistická slavnost

Slavnost Matky Boží, Nový rok 1. 1. 2011 v 10.30 h

Zprávy

Farní obec Starokatolické církve ve Zlíně nabízí ke koupi knihu Pavla Kopečného „Původní starokatolické kostely“. Cena činí 60 Kč + poštovné. Objednávky je možné učinit na u Pavla Stránského, nebo prostřednictvím e-mailu benedictus@seznam.cz.

V roce 2011 bude opět možné zakoupit originální Starokatolický diář. Objednávky je možné směřovat na vaše faráře a administrátory nebo přímo na ordinariát Starokatolické církve v ČR (stkat@starokatolici.cz). Cena diáře je 40 Kč.

Bratr biskup poslední neděli církevního roku 21. 11. navštívil Jihlavu a na první neděli adventní 28. 11. farní obec u sv. Klimenta v Praze. V neděli 5. 12. navštíví Tábor. V pátek 17. 12. bude jako zástupce Ekumenické rady církví společně s arcibiskupem Dominikem Dukou přebírat betlémské světlo v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském Hradě.

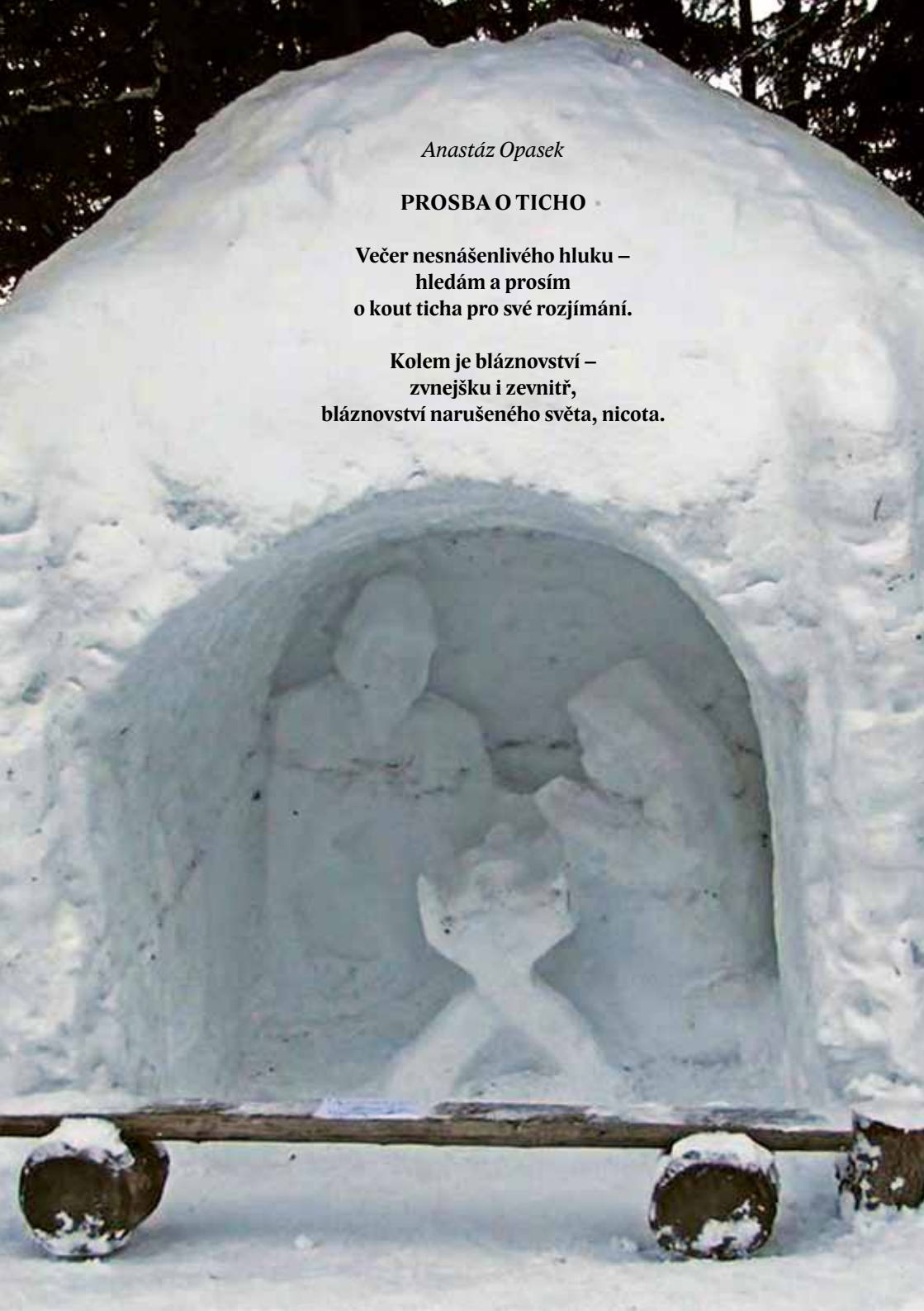
Starokatolická církev v Německu na své 57. synodě, která se konala počátkem října v Mainzu, zvolila mimo jiné novou synodní radu. Jejím místopředsedou se stal Reiner Knudsen, který tak vystřídal dosavadního dlouholetého místopředsedu Dr. Joachima Rosche.

7. Valné shromáždění Ekumenické rady církví v ČR (ERC), které se konalo 10.11. v Praze, vyslechlo výroční zprávy, schválilo

rozpočet ERC a jednalo mimo jiné též o akci Modlitba za domov, o financování církvi a stanovilo úkoly, kterými se bude v příštím roce zabývat řídicí výbor.

Ve dnech 6.–8. 12. 2010 se ve Varnsdorfu uskutečnilo další kolo rozhovorů mezi polskou Starokatolickou církví Mariavitů a komisí zřízenou Mezinárodní biskupskou konferencí (IBK). Komisi, která má za úkol posoudit možnost členství polských Mariavitů v Utrechtské Unii, předsedá haarlemský biskup Dirk Jan Schoon a naši církev zastupuje varnsdorfský farář Roland Solloch.

Anastáz Opasek

PROSBA O TICHŮ

**Večer nesnášenlivého hluku –
hledám a prosím
o kout ticha pro své rozjímání.**

**Kolem je bláznovství –
zvenjšku i zevnitř,
bláznovství narušeného světa, nicota.**